

Заграй же нам яку-небудь!»

— »Чую, любі, чую!

Спасибі вам, мої квіти,

За слово ласкаве!

Заграв би вам, та, бачите,

Справи нема, справи.

Учора був на базарі,

Кобза зопсувалася,

Розвалила ся.»

— »А струни?»

— »Тільки три осталося.»

— »Та хоч на трійох яку-небудь!»

— »На трійох? Ох дівчата!

І на одній колись-то грав,

Та ба, вже не грати!

Пострівайте ж, мої любі,

Трошки одпочинау...

Гядьмо, хлопче!»

Посідали.

Розв'язав торбину,

Вийняв кобзу, разів зо два

Ударив по рваних.

»Що б вам заграць? Пострівайте!

Черницю Маряну...

Чи чували, чи не чули?...

• Слухайте ж, дівчата,

Та чайте ся!»

[II.]

Давно колись

Була собі мати;

Був і батько, та не стало:

Осталась вдовою.

Ой осталась удовою,

Та й немолодою,

Із волами, із возами,

З малою дочкою.

Росла дочка Маряночка,

Виросла як панна —

Чорнобрива, уродлива.

Хоч би й за гетьмана!

Стала мати міркувати